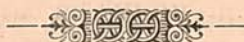

Зло не знаешъ, на студъ траешъ
 Намъ си добъръ даръ,
 При политъ на скалитъ
 Скромненъ уменъ царъ.

Л. Х. Николовъ.

Ловъ на ягуари.

(Спомени на единъ американски ловецъ—гледай двѣтната картина).

I.

Всѣки ловецъ се радва, кога тръгне на ловъ, но азъ, да си призная, най-добръ се усѣщамъ кога тръгна за ловъ на ягуари. Разбира се, нѣма защо да се плаша отъ такъвъ опасенъ ловъ, като се надѣвамъ на върната си пушка и на юначното си сърдце. При това рѣдко ходя самичкъ. Обикновено вода съ себе си нѣкой американски дивакъ-червенокожъ.

Първи пътъ видѣхъ ягуаръ въ водата. Излѣзли бѣхме да се разходимъ съ лодки по рѣката *Парагвай*. Лодкитъ вървѣха почти успоредно срѣщу течението на рѣката, до като наближихме гористи брѣгове. По едно врѣме съгледахме, че отъ гората излѣзе едно едро желто-червено животно. Единъ отъ гребцитъ червено-кожъ извика: „*ягуарете!*“ Съ такова име туземцитъ наричатъ *ягуара*, което прѣтълкувано значи *кучешко месо*.

Животното скочи въ водата и почна бързо да плува къмъ другия брѣгъ на рѣката.

Една лодка съ трима въоръжени матроси се